

A Közművelődési palotát fennállása óta nem tatarozták. Cs. Sebestyén Károly 1934. évi jelentésében így írt erről: "A tatarozás létkérdés. Szélben egész párkányrészek, konzolok, keretdarabok szakadnak le méteres darabokban. Ilyenkor szinte életveszélyes megközelíteni az épületet. Télen és esőben az épület beázik." A beázás következtében több gerenda elkorhadt, a mennyezet lesüllyedt, sok helyen hullott a vakolat. 1934-ben a legszükségesebb belső munkát elvégezték. Ezzel azonban csak az okozatot hozták helyre, de az okot, az épület külső rossz állapotát nem szüntették meg. (124/1934. márc. 19.)

1935. február 5-én Szegeden járt Pasteiner Iván, a közgyűjtemények országos főfelügyelője. Április 20-i jelentésében többek között ezt írta: "Az épület tatarozását, a gyűjtemények értékéhez méltó rendbetételét halaszthatatlannak tartom, mert a tanács útján a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr előtt csak oly múzeumok (könyvtárak) közgyűjteménnyé nyilvánítását javasolhatom, amelyeknek épülete az 1929. XI. tc. 8. §-ában megkívánt föltételeknek megfelel." (187/1935. máj. 20.) A város egyelőre csak ígéretet tett, de pénzt nem tudott adni.²

Nemcsak az épület állapotával voltak bajok, hanem egyre fokozódott a helyhiány is. Tonelli Sándor is szóvá tette: "A kultúrpalota iskolapéldája annak a millenáris építkezésnek, amely csak a szemnek épült, de rendeltetésének egyáltalán nem megfelelő. Irtózatos helypazarlás, csupa ablak, falfelületek nélkül.."³ Leginkább a régiségtár nőtte ki a helyét. Az anyag nagy része sorszámozva, dátumozva ládákban volt, pedig ezek a leletek emelték a múzeumot európai hírű közgyűjteménnyé.

1935-ben a régiségtár és a természetráji tár két hónapig zárva volt a látogatók előtt. Ez idő alatt nagyarányú átrendezések folytak. A régiségtárat fölvitték a második emeletre, az eddigi természetráji tár nagy termébe és egy kisebb mellékterembe. A természetráji tárat pedig kihelyezték ugyanannak az emeletnek a folyosójára és a kupolacsarnokba. Így átmenetileg enyhítették a helyszűkét, persze csak csekély mértékben, hisz az intézet valamennyi osztálya hasonló gondokkal küzdött. Egyre inkább elkerülhetetlennek látszott a bővítés, melyet már Móra is tervezett. Két lehetőség kínálkozott. Az egyik szerint a kocsifeljárókat a lépcső két oldalának lemetszésével eltávolítják, s az épület két végéhez a Rudolf (a mai Roosevelt) tér felé egy-egy szárnyat építenek. A másik terv szerint az épületet hátrafelé, a sétány (a mai Várkert) felé kellene bővíteni. Így a homlokzat sértetlenül maradna. Cs. Sebestyén a két szárny meghosszabbítása mellett foglalt állást.

A tervezgetés közben ismét felmerült a lehetőség, hogy a Somogyi-könyvtárat és a 184 000 kötetre gyarapodott egyetemi könyvtárat közös új épületben egyesítsék; mindkét intézmény megtartotta volna önállóságát, és a Somogyi-könyvtár közkönyvtári jellegét is. Megvalósításukra azonban sem az állam, sem a város most sem tudott pénzt előteremteni.

² A kultúrpalota rendbehozása és az igazgatói állás betöltésének ügye a múzeumi bizottság előtt. SZN 1935. ápr. 19.

³ Tonelli Sándor: A szegedi múzeum sorsa. DM 1935. jan. 11.